

Gospel

RIDERS

jäsenjulkaisu 5/2016

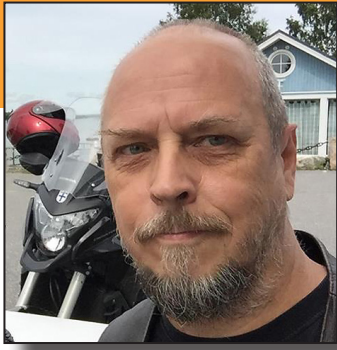
moottoripyöräkerho ry

S 6-7 Karjalan kannaksella

S 11-13 Paluumatka EMC:stä

S 14-15 Kiitoskirkko ja vuosikokous

WWW.GOSPELRIDERS.FI

Pääkirjoitus

PT Juntumaa

Lehtipolitiikkaa

Gospel Riders -nettilehti jää syyskokouksen päätöksen mukaisesti tällä erää yhden vuoden mittaiseksi. Päätös oli monille iloinen uutinen, joka merkitsee paluuta vuosikymmeniä hyväksi koettuun tapaan. Toisille päätös oli ihmetyksen, jopa turhautumisen aihe. Heille uusi päätös merkitsee askelta taaksepäin.

Kun nettilehdestä alettiin puhua vuonna 2015 ja minua kysyttiin saman vuoden syksyllä uudeksi päätoimittajaksi, esitin oman ehdotukseni nettilehden toteutuksesta. Sen mukaan kerho voisi tehdä kerran kuussa tiedotteen kaltaisen, yksinkertaisen, suoraan sähköposteihin lähetettävän nettilehden, joka palvelee ensisijaisesti kerhon sisäistä tiedotusta. Toki se voi sisältää voimavarojen ja halujen mukaan myös toimitettua aineistoa. Lehden pituus muodostuisi sen mukaan, minkä verran aineistoa on, eikä se siis olisi sidonnainen sivumääriin. Lisäksi ehdotin, että evankelioivaa Tässä on tie -lehteä tehtäisiin paperisena kaksi kertaa vuodessa. Toista jaettaisiin talvella ja keväällä Helsingin mp-messuista alkaen, toista kesän 7xSF -ajossa ja muussa evankelioimisessa.

Lienee osittain väärinkäsityksen syytä, että lehtiasia ei edennyt näin; en ehkä osannut viestittää ajatuksiani riittävän selkeästi. Hallitus katsoi, etteivät rahkeet riitä tekemään lehteä joka kuukausi, puolet siitä riittää. Ja Tässä on tie -lehteäkin riittää se yksi vuodessa. Siihen linjaukseen oli tyytyminen, ja aloimme Reijo Ruotsalaisen kanssa toimittaa lehteä siltä pohjalta.

Jälkeenpäin ajateltuna hallituksen linjaus merkitsi sitä, että työmäärä lisääntyi, mutta ajateltuja etuja on saavutettu vain vähän jos ollenkaan. Kuudesti vuodessa ilmestyvä nettilehti toimii toki jossain määrin virallisten tapahtumien tiedotteena sekä kokouskutsujen ynnä muun vastaavan foorumina, Informaation rytmi jää silti hitaaksi. Kun lehti nyt harvenee takaisin neljään vuodessa, se hidastuu entisestään. Samalla menetetään lehden ja nettisivujen yhteiskäytön mahdollisuus, jota on tänä vuonna käytetty jonkin verran. Joistakin pitkestä jutuista on ollut lehdessä vain alkuosa ja loppu löytyy nettisivuilta.

Näin päätettiin tällä kertaa ja sen mukaan eletään. Uskon silti, että digiaika tulee vielä.

GOSPEL RIDERS

Kerhon tiedotus

Ensi kesän 7xSF-kiertue

Sata lasissa -kiertue starttaa Isosta Kirjasta juhannuslauantaina.
Kuva vuoden 2016 startista.

Presidentin palsta

Tapio "City Cowboy" Kyllönen

Turvallisesti yhdessä!

Syyskokous vahvisti vuoden 2017 teemaksi Turvallisesti yhdessä. Kyseessä on kaksiosainen teema, joka liittyy kumpaankin kerhonne sääntöjen määrittelemään perusajatuksen: moottoripyöräilyyn ja kristillisyyteen. Alkuperäinen hallituksen muotoilema ehdotus teemasta kuului:

Turvallisesti yhdessä teemaan liittyen henkilökohtaisen ajotaidon lisäksi kiinnitetään vuonna 2017 erityisesti huomiota ryhmäajon koulutukseen ja opastukseen. Talven ja kevään kerhoilloissa kehoitetaan kertamaan ryhmäajoon ja sen turvallisuuteen liittyviä asioita. Myös vähintään kevään ja kesän ensimmäisissä yhteisissä ajeluissa on tärkeää käydä läpi ryhmäajon pelisäännöt.

Turvallisesti yhdessä teema tarkoittaa sitä, että kunnioitamme toinen toistemme persoonaa ja kristillistä vakaumusta. Jokainen voi turvallisesti olla kerhossamme sellainen kristitty joka hän on. Häntä, hänen uskoaan, kutsumustaan ja armolahjoaan arvostetaan.

Syyskokouksen muokkaama lopullinen toimintasuunnitelma ei ole tällä hetkellä käytettävissäni, mutta ei se ainakaan oleellisesti tuota sanamuotoa muuttanut. Voi olla, että jotain kohtaa vähän viilattiin, mutta teeman perusajatuksot eivät muuttuneet.

Joku voisi sanoa, että jo oli aikakin. Onhan ryhmäajosta, sen säännöstöstä, ohjeistuksesta ja yhteisistä merkeistä puhuttu ainakin koko 2000-luku. Niitä on käyty ryhmäajotilanteissa läpi enemmän tai vähemmän aktiivisesti. Taitaapa olla, että joissakin tilanteissa ne on tyystin ohohdetukin.

Huomasin juuri, että kun kerhon verkkosivut vuosi sitten uudistettiin, unohtimme siirtää ryhmäajon ohjeet sinne. Se on epäonnekas yhteensattuma, joka ei mitenkään kuvasta kerhon tai sen hallituksen tahtotilaa. Asia täytyy korjata pikimmiten.

Aluevastaaville on toimitettu samat ohjeet aluetoimintaoppaan yhteydessä. Opas sisältää vinkkejä siitä, miten aluetoimintaa voi organisoida. On kuitenkin surkea lopputulema, jos kerhon jäsenet kolaroivat keskenään ryhmäajotilanteessa, tai syntyy edes läheltä piti -tilanteita. Kiinnitetään siis ensi vuonna erikoista huomioita turvalliseen yhdessä liikkumiseen. Ryhmäajon koulutusta on toivottu myös kevään Motoristin huoltopäivien yhteyteen. Toivottavasti sitä saadaan sinne.

Silti teeman vaikeampi osuus lienee tuo jälkimmäinen – vaikka juuri sen pitäisi Raamatun mukaan olla meille itsestäänselvyys. Olen ennenkin puhunut ja kirjoittanut siitä tietyistä armolahjasta, jota ainakaan yksikään minun Raamatuistani ei tunne. Tosin olen tutkinut kotimaisista vain kahta uusinta virallista käännöstä ja Raamattu kansalle -käännöstä sekä englanninkielistä King James -versiota (se vanha kunnon "ainoa oikea"), saksalaista Luther Bibelia ja ruotsalaista kirkkoraamattua, joten en osaa varmaksi sanoa alkukielisestä laitoksesta. Se armolahja on oikeassa olemisen armolahja. Tätä kirjoittaessani pyydän sinua, rakas lukija, muistamaan, että kun osoitan jotakuta etusormella, niin samaan aikaan kolme sormea osoittaa minun itseni suuntaan! Jotenkin tästä oikeassa olemisen armolahjasta muodostuu aika ajoin se kaikkein rakkain ja tärkein. Siitä on helpoin pitää kiinni, se vetää puoleensa magneetin lailla.

Tähän nimenomaiseen armolahjaan kuuluu muun muassa ajatus, että juuri minun armolahjani on kaikkein tärkein, ja itse asiassa kaikkien muidenkin pitäisi harjoittaa juuri sitä. Juuri minun tapani lukea ja tulkitella Raamattua on se ainoa oikea, mikä jokaisen Raamattua lukevan pitäisi ymmärtää. Juuri minun kutsumukseni on se ainoa oikea, joten kaikkien muidenkin uskovien tulisi kokea tärkeiksi samat asiat.

Lohdutuksena voidaan ajatella, että näin on ollut ennenkin. Viimeisen kahdentuhannen vuoden aikana ihminen ei ole oppinut eikä kehittynyt tässä suhteessa. Jo ennen Jeesuksen aikaa juutalaiset olivat jakautuneet esseelaisiin, farisealaisiin, saddukeuksiin ynnä muihin. Niinpä ei ole mikään ihme, että meillä on monia kristillisiä kirkkoja ja niiden sisällä lukematon määrä erilaisia suuntauksia, herätysliikkeitä ja oppikuntia.

Me ihmiset tulemme varmaan tässäkin suhteessa joskus aivan täydellisiksi. Mutta mitäpä jos sitä ennen opettelisimme muutakin kuin sietämään toisiamme? Voisiko ajatella, että tuon toisenkin usko on oikeaa ja aitoa, vaikka se on erilaista? Voisiko lähimmäisiä rakastaa – siis muitakin kuin vihollisia? Ensi vuonna olisi hyvä ainakin yrittää!

Itse ajattelen ja koetan aina välillä muistuttaa itselleni, että kun alkukirkko loi ensimmäisellä vuosisadalla apostolisen uskontunnustuksen, se kokosi siihen kaikki ihmisen pelastumisen kannalta keskeiset asiat. Sen vuoksi apostolinen uskontunnustus otettiin Nikean ensimmäisessä ekuumeenisessa kirkolliskokouksessa vuonna 325 osaksi kirkon järjestystä. Minä en löydä tuossa kokouksessa luodusta uudemmastakaan, Nikean uskontunnuksesta, mitään vikaa. Ihan hyvä sekin on ja nostaa vielä kasteen mukaan keskeisiin asioihin. Olen vain tottunut käyttämään sitä vanhempaa, apostolista uskontunnustusta.

Gospel

RIDERS

moottoripyöräkerho ry

Toimituksen tiedot:

Euroll Oy, Hiekkakatu 26, 67100 Kokkola,
eurolloy@gmail.com

Päätoimittaja:

PeeTee Juntumaa, Katajatie 4 B, 17200 Vääksy
041 430 3000, ptjuntumaa@gmail.com

Taitto / Mainosmyynti:

Reijo Ruotsalainen, 0400 562 088
reijo.ruotsalainen@gmail.com

<https://www.facebook.com/groups/8349281437/>

Aluevastaavan esittely

Martti Olsen

Minkä Gospel Riders -alueen vastaava olet?
Pohjois-Savon.

Mitkä kaupungit ja kunnat kuuluvat alueeseesi?
Kuopio, Iisalmi, Pieksämäki, Rautalampi, Kaavi, Juankoski ja Kiuruvesi.

Kuinka kauan olet ollut aluevastaava?
Muistaakseni syksyllä 2012 Juha Kylmänen luovutti merkin. Pieneksi jääneen ajopuvun olin jo aiemmin häneltä ostanut, oli oikein sopiva.

Miksi ja miten tulit aluevastaavaksi?
Siinä tuli jotain touhuttua kesällä, kun edeltäjä oli ulkomailla ajelemassa. Hän ehdotti minua jatkajaksi, ja niin siinä kävi.

Paljonko sinulla on tiimiä ympärilläsi ja millaisissa tehtävissä?
Aktiivisempaa väkeä on noin 15. Iisalmen motoristikirkosta on vastannut Heikki Juntunen ja Kuopion motoristikirkosta Sakari Kainulainen, joka on järjestänyt Pentti Puputin kanssa myös EAK:n kahdesti. Rippikouluvastaava on Leena Ollikainen ja 7xSF:ssä Timo ja Vappu Heiskanen sekä Pupu-tit. Teuvo Poutiaista ja muutamia muita näkee milloin mitäkin palvelusta tekemässä.

Miten GR toimii alueellasi?
Minä tiedottelen tapahtumista ja ne tulevat, joille se passaa. Kokouksia on 2-3 vuodessa jonkun kotona, lisäksi joku suunnittelupalaveri. Joskus kylästelen kerholaisten luona, ja apua pyörien kanssa annetaan ja saadaan.

Mikä tai mitä moottoripyöriä sinulla on?
Minulla on Honda VFR 800 VTEC ja Honda Deauville 700.

Mitä tykkäät siitä/niistä?
VFR erottuu mukavasti liikenteessä punaisen värin vuoksi, ja ajopukukin on punavalkoinen Sinisalo. Aika hyvä sävelkin siinä on, kiitos Laser-urkupillien. Deauvillella on hyvä ajaa kahdestaan, kun ensin sopeutuu leppoisampaan kyytiin.

Jos sinulla on ollut aiemmin muita moottoripyöriä, kerro niistä.
Nyt on yhdestoista pyörä tallissa. Ensimmäinen pyöräni 16-vuotiaana

1972 oli Ariel NH 350. Se oli varsinainen "ammattikoulu", ns. läpikäyty yksilö. Tarkoittaa että kahdella pultilla oli kiinni kaikki mikä ei yhdellä pysy. Mutta ääni oli kiva, valot syttyivät syysyönä kylälle sitä mukaa kuin ajoin ohi. Sitten oli Honda CB 350, Suzuki T500, Yamaha RD 125 jne.

Missä asti olet käynyt moottoripyörällä?
Hammerfestissa käytiin vaimon kanssa Suzuki GS 650 GT:llä kesällä 1985. Viron MOJ:ssa olin kesällä 2012 ihan presidentin seurueessa.

Onko sattunut läheltä piti -tilanteita, millaisia?
Harmaalla VFR:llä ajaessa kesäkelissä eräs auto kääntyi eteen, mutta pysähtyi viime hetkellä. Kuski selitti, ettei nähnyt minua lainkaan. Oli vain lähivalot päällä.

Kesällä 1973 nukahdin ja ajoin Arielilla ulos. Ei ollut mukava herätys. Sitten on ollut muutama sellainen kiilaus tai vastaava, että hädin tuskin olen ehtinyt kansainvälistä käsimerkkiä näyttää.

Missä ajelit kaudella 2016?
Kokkolassa tuli käydyksi kevätkokouksessa, Kärämäellä sukulaississa, Virtsalmen Motoparkissa ja tietenkin Imatran ajoissa. Edellisistä oli jo 30 vuotta, joten jäi Kuopion motoristikirkkokin väliin. Kilometrejä näyttää kertyneen 9400 kahdella pyörällä.

Onko jo suunnitelmia kaudelle 2017?
GR-liivin tai selkämerkin kanssa lähdän taas liikkeelle, taskussa Motoristi-raamattu. GR:n venäjänmatkaa voisi harkita uutena kokemuksena jos lommat passaa. Ehkä muutama päivä 7xSF -ajoa myös.

Pastorin palsta

Arto Koivukoski

Elämän tiellä

Arto Koivukoski (oikealla) 7xSF -tapahtumassa Raumalla. Vasemmanpuoleinenkin henkilö on pastori, mutta keskimmäisen suhteen asia jäi epäselväksi.

Mielessäni on kesäisen 7xSF-kiertueemme teema Yksi Tie. Ajoimme pyörillämme pitkin poikin Suomen teitä ja edustimme sen tien kulkijoita, kuten Jeesuksen seuraajia alussa kutsuttiin.

Yksi tie -teema nousee Johanneksen evankeliumista (14:6), jossa Jeesus sanoo: Minä olen tie, totuus ja elämä. Hän niputtaa nämä kolme asiaa omassa persoonassaan yhdeksi kokonaisuudeksi. Kun astumme tielle, löydämme totuuden. Tie ja totuus taas yhdessä tuovat elämään merkityksen ja todellisen elämän maun. Tuomas, jolle Jeesus tämän sanoi, oli ollut Jeesuksen seurassa kolmisen vuotta eikä ollut vielä kukaan tajunnut, minne Jeesus oli menossa. Ei, vaikka Jeesus oli toistuvasti viitannut siihen.

Elämä ilmestyi, Johannes toteaa kirjeensä alussa (1. Joh. 1:2). Hän jatkaa sen olevan iankaikkista ja katoamatonta elämää, joka on ilmestynyt meille. On siis kysymys todella kallisarvoisesta ja merkittävästä asiasta – todellisesta

löydöstä. Toissijaiset pikkuasiat saavat joskus niin paljon huomiota, että tämä unohtuu. Kuten opetuslapset Raamatussa, mekin osaamme unohtaa olennaisen ja painottaa epäolennaisia.

Elämän synty luomakunnassa, kasvien keskellä, on verrattavissa "uskon kasviin" sisimmässämme. Alussa oras on hento. Pienetkin vastukset ja hallat voivat estää sen kasvun, ja lopulta

tappaa koko kasvin. Jumala antaa kasvun, Paavali totesi. Tapahtuuko tämä kasvu noin vain, itsestään, ilman mitään omia toimenpiteitä?

Luonnossakin on tietyt edellytykset kasvamiselle. Emme voi odottaa peltomaasta satoa, elleivät tietyt edellytykset täyty. Kasvin täytyy saada ainakin vettä, lämpöä, valoa ja ravinteita. Ilman näitä edellytyksiä kasvi alkaa voida huonosti ja voi lopulta kuolla. Samalla tavalla uskon kasvi tarvitsee jatkuvaa huolenpitoa ja hoitoa. Orjallista, joku voi ajatella. Minä sanoisin, että erittäin armollista. Rakastava Isä on tarjonnut meille mahtavat mahdollisuudet kasvaa hänen armoissaan.

Hän on tehnyt kaiken meille valmiiksi. Hän on elävän veden lähde, josta voimme ammentaa. Lähde ei ehdy. Jeesus sanoi olevansa kuin kanaemo, joka haluaa sulkea sinut turvalliseen lämpöön. Ravinteita ja valoa saamme tietysti hänen Sanastaan. Psalmista sanoo Sanan olevan jalkojemme lamppu. Siihen aikaan öljylamppu valaisi polkua jalkojen edessä, ettei kulkija kompastuisi pimeällä. Jumalan sanassa on parhaat ravinteet. Se on todellista hengellistä "luomuruokaa" ilman lisäaineita ja myrkkijä.

Profeetta Jeremia sanoo innostuneena: Sinun sanasi löytyivät ja minä söin ne. Sanasi olivat minulle riemu ja sydämeni ilo (Jer. 15:16, RK) Joskus on nähtävä vaivaa ja etsittävä Sanaa, kunnes se löytyy. Aina se ei maistu samalla tavalla, kuten ei luonnollinen ruokakaan. Kuitenkin se ravitsee aina ja antaa voimia elimistöön. Toivottavasti meillä on samanlainen into Sanan puoleen, niin että etsimme halukkaasti sen salaisuuksia. Saamme tehdä löytöjä ja iloita kuten profeetat muinoin ja miljoonat heidän jälkeensä.

Motoristiraamattukeräys käynnissä!

Vuonna 2007 ilmestynyttä Motoristiraamattua on painettu ja jaettu yli 100 000 kappaletta. Kiitos jokaiselle eri tavoin mukana olleelle.

Motoristiraamattu uudistuu tänä vuonna. Keräys on nyt käynnissä ja sinua tarvitaan.

Tee lahjoituksesi Gospel Riders -kerhon raamattutilille:

Aito Säästöpankki

Tili FI83 4503 0010 2265 16

Keräyslupan numero POL-2015-6455

Lupa on voimassa 01.10.2015–30.09.2017 koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta.

Kiitos lahjastasi!

"Jumalan sana on elävä ja voimallinen" (Jes. 55:11).

Menopelit voivat Venäjällä olla monenmoisia. Katsastuskäytännöt ovat ilmeisesti meikäläisiä vapaampia, mutta aina silloin tällöin tulen ihmetelleeksi ajoasuja. Tämäkään pari ei suinkaan ole menossa vihille morsiusneito mukanaan.

Motoristin unelmateitä Karjalan Kannaksella

Tapio "CityCowboy" Kyllönen

Lähdimme kesäkuussa 2016 Venäjän matkallemme Sortavalan seudulle kahden moottori-pyörän voimin. Testasimme itselleni täysin uutta ajoreittiä Ruskealasta ja Sortavalasta kotiin Suomeen ja pääkaupunkiseudulle. Matkaan lähti kaksi matkaenduroa, koska siitä, mitä edessä on, ei ollut mitään varmuutta. Matkaenskoilla selviäisimme vähän haastavammastakin paikoista.

Matkapuhelimeeni ladattu TomTom Russia -navigointiohjelma on osoittautunut vuosien varrella erittäin hyväksi ja luotettavaksi matkakaveriksi.

Ruskealasta suuntasimme Sortavalaan tarkoituksena päästä Viipurin kautta Vaalimaan

raja-asemalle. Asfalttipätkä Niiralan raja-asemalta Ruskealan ohi Sortavalaan on tunnetusti surkeassa kunnossa. Maastonmuodoltaan ja kaarteiltaan pätkä on kyllä mitä parhain, mutta se on täynnä reikiä, koloja ja railoja ja siksi ikävä ajettava. Kymmenen viimeistä kilometriä on hyväkuntoista, kesällä 2015 uusittua asfalttia. Toisaalta tie kulkee monien kylien läpi, ja noin puolet matkasta nopeusrajoitus on 40 kilometriä tunnissa.

Tietöitä ja parempaa

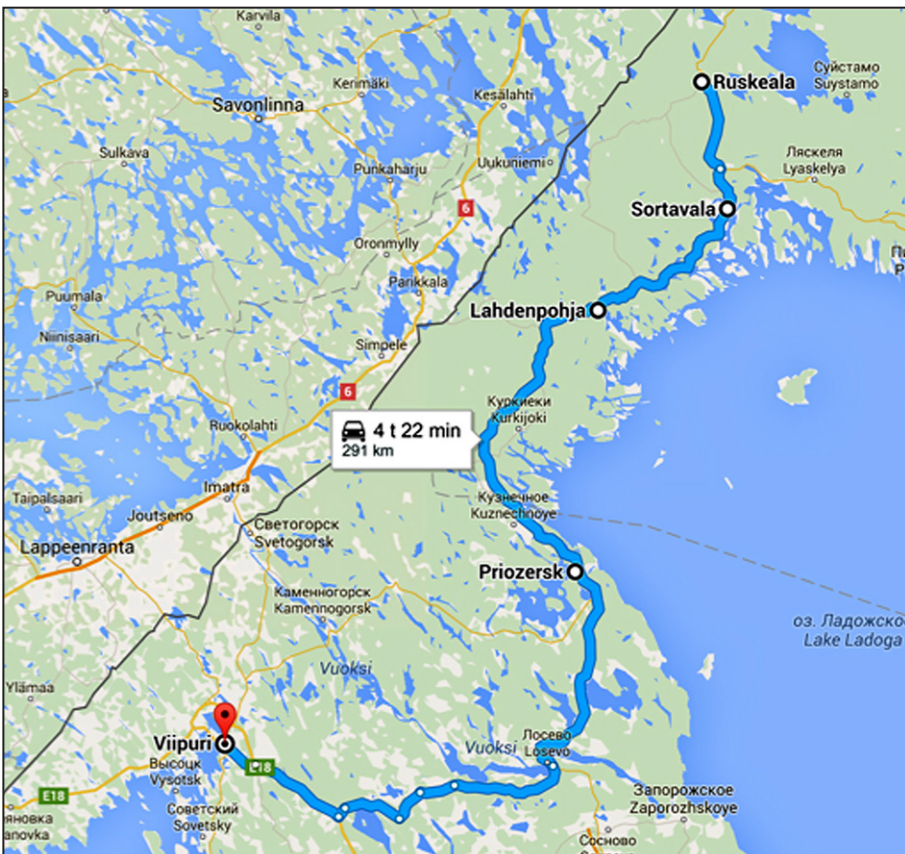
Sortavalasta Lahdenpohjan suuntaan vievän tien asfalttia ollaan uusimassa. Työmaata kestää noin reitin puoliväliin. Tietyö oli hyvässä vauhdissa kesäkuussa 2016. Uskon, että viimeistään

kesällä 2017 tälläkin välillä on uusi, loistava asfalttipinta, kuten loppupätkällä Lahdenpohjaan. Tämäkin tie kulkee parin kylän läpi, joissa nopeutta pitää laskea, mutta muuten se on lähellä asfaltista tykkäävän motoristin taivaskokemusta. Se kieturtelee vaaramaisemissa ylös ja alas, loputtomien kaarteiden helminauhana. Tie on kohtuullisen leveä ja tarjoaa silloin tällöin motoristille mahdollisuuden nopeaan ohitukseen edessä olevasta Gazista tai Ladasta. Toyotat, Volkarit ja Lexukset menevät semmoista haipakkaa, että niitä ei tarvitse ohitella. Kaiken kaikkiaan liikenne tienpätkällä on melko vähäistä.

Samantyyppinen meno jatkuu Lahdenpohjan jälkeen. Ensimmäinen on muutama kilometri vähän suoremppaa, sitten taas hyvin viihdyttävää tietä. Matkalla on kaksi rautatien tasoristeystä. Ne ovat

Bensa-asemalla Käkisalmen paikkeilla.

vartioituja eli punaiset valot vilkkuvat ja äänimerkki pauhaa, jos juna on lähimaillakaan. Varoalueet ovat vähintään riittävät. Tällä taipaleella musta MB Sprinter-pikkubussi äityi työntämään kaveria takalokarista siinä määrin, että päätimme noudattaa tunnettua venäläistä liikennesääntöä numero 1: DDD. Sen voisi suomentaa vaikka "Tee Tollolle Tietä". Vilkuu oikealle pienellä suorapätkällä ja käsi irti kaasusta. Sprinter hävisi horisonttiin.

Yllätyksiäkin matkassa

Sitten seurasi yllätys numero yksi: tie muuttui yllättäen leveäksi moottoriliikennetieksi. Oli hyvät, leveät liittymät sekä tielle että sieltä pois. Suorat olivat pitkiä ja näkyvyys erinomainen. Ojat oli raivattu laajalta alueelta. Mahdolliset tien laidoin liikkuvat eläimet näkisi jo kaukaa. Tätä muutaman kymmenen kilometrin pituisia pätkää saattoi edetä suurellakin nopeudella. Liikennettä oli edelleen todella vähän. Pätkän pi-

tuus jäi mittamaatta, sen verran hämmästyimme tämän "lentotien" alkamista.

Yllätys numero kaksi oli se, että kiitotie päättyi yhtä yllättäen kuin alkoi. Se muuttuu soratieksi, eikä missään ole merkkejä siitä, että päällystystä oltaisiin jatkamassa tälle vajaan kymmenen kilometrin pituiselle soratieosuudelle. Soratiekin on kyllä leveä ja kovapohjainen, joten sitä voi ajaa myös raskaalla matkapyörällä tai customilla, matkaenska ei ole välttämätön.

Soratien jälkeen palattiin taas hyvälle asfaltille. Tämä mutkitteleva ja Karjalan Kannaksen vaaroja seuraileva tie on jo kohtuullisen vilkkaasti liikennöity. Pietariin on enää reilut 200 kilometriä, ja se näkyy liikennemäärissä. Erään suuremman kylän kohdalla sillankorjaustietömaalla saimme nähdä venäläisen liikenteen vaarallisuuden. Muuan Audi-kuski oli jyrkässä tietyömutkassa ajanut suoraan vastaan tulevan auton keulaan – vastaan tulijan kaistalla. Moottoripyörillä pääsimme onneksi kiertämään sum-pun, johon oli juuttunut satamäärin autoja. Autolla olisimme saattaneet joutua odottamaan tunteja. Viranomaisia ei näkynyt eikä kuulunut. Ehkä heitä odotettiin Pietarista asti.

Uutta ja vanhaa kokemusta

Kun tie kääntyi lopulta Käkisalmen jälkeen Pietariin vievältä tieltä oikealle kohti Viipuria, edessä oli jälleen uudenlaista kokemusta. Tie on kyllä mutkainen ja seurailee vaaroja ylös alas, mutta se on myös kapea. Jos olet joskus lukenut motoristin pölyttävän horsmia mennessään, niin edessä oli juuri sellainen pätkä. Kasvillisuus tunkee asfaltin rajaan, ja myös puut ovat lähellä. Mennään hyvin vehmaissa maisemissa. Kapeus tarkoittaa sitä, että tie sopii hädin tuskin kahden henkilöauton kohtaamiseen. Motoristille tie on hauska. Vihreän eri sävyt hivelevät silmää ja liikenne on minimaalista. Espanjan vuorilla olen saanut joskus pelätä asfaltin liukkautta, mutta täällä pito riittää. Ja pinta on todella hyvässä kunnossa. Kuopat, heitot ja raiot loistavat pois-aalollaan.

Tätä jatkuu Viipuri–Pietari maantielle asti. Sen varrella, noin kymmenen kilometriä Viipurista Pietariin päin, on Nesteen asema. Pysähdyimme sinne iltapäiväkahville ja tankkaamaan toisen moottoripyörän, toisen bensa todettiin riittävän rajalle asti. Reittiä Viipurista Vaalimaalle voi edellisten kokemusten jälkeen kuvata vain yhdellä sanalla: tylsä. Toki tie on uusi, leveä, loistavassa kunnossa ja melko vilkkaasti liikennöity.

Rajavyöhykkeellä on heti ensimmäisen passintarkastuksen jälkeen LUK-ketjun asema. Pyörät tankattiin piripintaan, vaikka 95E olikin täällä selvästi kalliimpaa kuin vähän aikaisemmin. Hinta oli kesäkuun 2016 ruflan kurssilla 0,52 euroa litralta eli vajaat 40 prosenttia rajan toisen puolen hinnasta.

Nämä todistukset julkaistaan uudessa Motoristiraamatussa.

Löysin kaipaamani

Kaija Viili

Sanoma Jeesuksesta kosketti minua lapsena pyhäkoulussa. Olen tiennyt elämäni eri vaiheissa, että Jeesus on todellinen ja voin turvautua häneen kaikissa kysymyksissä. Kuljin kuitenkin omia polkujani. Vuodet vierivät, löysin puolison ja menimme naimisiin.

Vieraillessani mieheni sukulaisten luona vuonna 1983 koin, että heillä on jotain, mitä kaipaam ja mitä olin lapsena pyhäkoulussa kokenut. Silloin minäkin tulin uskoon, ja siitä alkaen olen ollut henkilökohtaisessa uskossa Jeesukseen.

Meillä on kolme lasta, kaksi poikaa ja tyttö. Raamatun lupaus siitä, että perhekuntammekin pelastuu uskomalla Herraan Jeesukseen, on kohdallamme toteutunut.

Olen kokenut vuosien varrella monia ihmeitä. Olkapäättäni särki vuosia öin ja päivin. Lääkärit tutkivat sitä ja määräsivät minut lopulta leikkaukseen. Eräessä tilaisuudessa olkapääni puolesta rukoiltiin. En silloin tuntenut mitään, mutta muutaman päivän päästä huomasin, että kipu on kokonaan poissa. Sain perua leikkauksen.

Olen aina tykännyt ajaa erilaisilla koneilla ja laitteilla. Leipätyössäni toimin trukinkuljettajana. Gospel Riders -moottoripyöräkerhossa saan olla mielipuuhaani. Ajelen Yamaha-moottoripyörälläni GR-liivit päällä ja kerron samalla ilosanomaa Jeesuksesta. Jeesus tahtoo olla meidän jokaisen Vapahtaja. Se on mahdollista, jos vain itse haluamme.

Mauno Viili

Löysin tien

Lapsuuskodissani uskon asiat eivät olleet mitenkään esillä. Isäni oli töissä rajavartijana ja paljon poissa kotoa. Äitini vei minua ja veljeäni pyhäkouluun. Kirkossa kävimme joskus harvoin joulun aikoihin. Ensimmäisen kerran koin Jumalan kutsuvan minua, kun olin noin 20-vuotias. Otin silloin yhteyttä seurakunnan työntekijään. En kuitenkaan saanut vastauksia kysymyksiini. Noin kymmenen vuotta myöhemmin kuulin yllättävän uutisen: pikkuserkkuni oli tullut uskoon. Ajattelin silloin, että se ei voi olla totta. Olimme nimittäin nuoruudessamme seikkailleet teillä, jotka olivat kaukana hengellisistä asioista.

Sitten seurasi mielenkiintoinen aika. Jumala alkoi herätellä minua. Lähdimme perheeni kanssa kesälomamatkalle Lappiin. Siellä pohjoisen jylhät maisemat puhuttelivat. On olemassa jotain suurempaa kuin ihmisen aikaansaannokset ja tekemiset. Lapista ajoimme uskoon tulleen pikkuserkkuni luokse. Hän antoi minulle kuunneltavaksi hengellistä musiikkia, jossa kerrottiin Jumalan rakkaudesta ja hyvyydestä ihmistä kohtaan. Jumala kutsui minua yhä voimakkaammin ja tulin uskoon 1983. Apostoli Paavali sanoo: "Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä ja tottelemattomia, olimme eksyksissä, monenlaisten himojen ja nautintojen orjia - - Mutta

kun Jumalan, meidän pelastajamme, hyvyys ja ihmiserakkautensa ilmestyi, hän pelasti meidät -- Pyhän Hengen uudistuksen kautta." Nämä sanat kuvasivat minun elämäni.

Liityin Gospel Riders moottoripyöräkerhoon. Kiitän Jumalaa siitä, että hän on johdattanut minut uskovien yhteyteen. Olemme olleet koko perhe kerhon mukana kertomassa Jeesuksesta. Hän kutsuu ja johdattaa meitä vielä tänäänkin oikealle tielle.

Aika aikaansa kutakin, sanoi pässi – –

Ari Niemeläinen
(ariukki)

Olen päätökseni tehnyt, kerron lopussa millaisen.

Elää kituutan eläkeläisenä kohtuullisen pienillä tuloilla. Jotkut ovat osanneet hoitaa asian- ja eläketulonsa fiksummin. Opiskelupaikkoja ja työuraansa valitessaan he ovat onnistuneet, tai sitten heillä on ollut vain parempi tuuri (johdatus) kuin minulla. Ovatpa jotkut saattaneet syntyä varakkaaseen sukuunkin. On aika pistää tulojen ja menojen tasapaino kohdalleen ja asiat tärkeysjärjestykseen.

Mukavaahan se on ollut

En tiedä, onko esimerkiksi moottoripyörien lisäveroehdotus – mikä se liekään oikealta nimeltään – hallitukselta hyvää veropolitiikkaa. Tuoko se valtion pohjattomaan kassaan lisää euroja? Minun kohdallani ehdotus pani miettimään, onko tästäkin rakkaasta harrastuksesta luovuttava. Jos en ihan niin radikaalia päätöstä tee, että lopetan kokonaan motorisoidulla kaksipyöräisellä liikkumisen, mistä muusta sitten tingin; kohta on rahat loppu? Eihän pyöräni paljoa kustanna näillä ajoilla ja vakuutusmenoilla, vaikka siihen päälle lätkäistäisiin pieni lisäverokin, mutta – –

Jos panen Hontan myyntiin, tuskin siitä kukaan montaa satasta maksaa. Hyvä pyörä kuluu ulkonäöstään ja iästään huolimatta hän on. Vienyt minua moneen mieleiseen seikkailuun jo lähes kymmenen vuoden ajan, koskaan välille jättämättä. Ei tosin kerää peräänkuulutettua respectiä omistajalleen eikä kokoa ympärilleen ihailevia katselijoita baarin edustalla, jos sinne joskus on varaa kahville poiketa. Pyörälleni on kertynyt ikää noin 33 vuotta, itselleni toiset puolet enemmän. Ripeästi silti vielä liikkuu ratsuni. Liekö johdatusta, kun olen joskus sortunut yleisellä tiellä hurjastelemaan, niin poliisit ovat olleet jossakin muualla kuin Ariukkia tutkaamassa tien päällä?

Johtopäätöksiä on tehtävä

Tyyniksi käy tämä harrastus kaikkineen laihalle kukkarolleni. Aloitan kuitenkin varovasti motoristi-harrastukseni alasajon, joka on edessä joka tapauksessa. Pyörän lahjoittaminen valtionva-

rainministerille tai vaikkapa vaihtaminen museoituun Erkkola-invamopoon voisi olla seuraava vetoni. Näin sellaisen myynti-ilmoituksen äskettäin. Saisin toki invamopollakin harrastaa päristelemistä. Välillä tuoksuivat näpit bensalle ja kädet olisivat kyynärpäitä myöten öljyssä kuten tähänkin asti.

Lopputulos pähkäilylleni on jättää ainakin Gospel Riders-kerho. Vuosikausiin en ole pääsyt yhteisiin tapaamisiin, milloin mistäkin syistä. Säästyisi sekin jäsenmaksu. Dramaatiikkaa

ei tähän eron liity, olemme vain kasvaneet toisistamme eron (tämä on lainaus julkkisten kehtaisen lehdistön avioerojutuista). Selkämerkin pudotan vaikka aluevastaava-Martin postilaattikkoon Kuopiossa piipahtaessani – vai minne kerhotunnukseni palauttaisni? On aika ratkoa se vähän käytetystä, itsehdystä ajoliivistä. Tuleeko liiviä käytettyä tämän jälkeen mopoillensa tai muuten, se onkin jo eri tarina. Siunattua jatkoa GR-kerholle ja sen kaikille jäsenille!

Hietalahti ja Pojat Oy

Toimitamme betonista

- TEOLLISUUSHALLIT
- MAATALOUSELEMENTIT
- VÄESTÖNSUOJAELEMENTIT
- ASUINRAKENNUKSET

Teollisuushallit Maatalousrakennukset Talonrakentaminen

Betonielementit
maatalouteen, teollisuuteen ja asumiseen

Hietalahti ja Pojat Oy on perheyritys, joka myy, suunnittelee, valmistaa, kuljettaa ja asentaa laadukkaita betonielementtejä.

Hietalahti ja Pojat Oy
Hietalahdentie 46, 69510 Halsua
puh. 06 860 5000 • hp@halsua.fi
www.hietalahtijapojat.fi

Minä ja pyöräni

Minna Järvinen
Eurajoki

Ihan tarkkaan en osaa sanoa, mistä kiinnostukseni moottoripyöriin lähti. Jossain vaiheessa näin telkkarissa ohjelmaa Gospel Ridereista ja minulle tuli sellainen olo, että tuo voisi olla minun juttuni. Hassuinta siinä oli, etten ollut vielä ottanut Jeesusta vastaan pelastajanani enkä ollut ajatellut ajavani moottoripyörällä. Usko Jumalaan ja rukous olivat kyllä aina kuuluneet elämäni.

Kun Jumala ei tuntunut johdattavan elämäni miestä, jolla olisi moottoripyörä, mielessäni alkoi muhina ajatus lähteä autokouluun katsomaan itse, mitä moottoripyöräily on. Kortti oli, mutta ei ajokokemusta, paitsi hiukan tossumopolla. Turvallisuuden vuoksi halusin mennä harjoittelemaan. Rukouksessa sanoin Jumalalle, että jos saan moottoripyörän, liityn Gospel Riders -kerhoon.

Keväällä 2009 lähdin autokoulun teoriatunneille tutustumaan moottoripyöräilyyn. Samaan aikaan ostimme siskoni kanssa yhteisen pyörän, Yamaha Virago 535:n, ja ajovarusteet. Pari kertaa harjoittelin autokoulun pyörällä, ja sen jälkeen jatkoin jo omalla. Siitä se pikku hiljaa lähti. Liityin GR-kerhoon, kuten olin Jumalalle luvannut. En olisi ikinä uskonut ajavani moottoripyörää, tämä on kyllä täysin Jumalan ihme ja johdatus.

Ensimmäinen kerhotapahtuma, johon osallistuin, oli 7° North One Christ Posiolla kesällä 2010. Täytyy myöntää, että matkalla tuli välillä mieleen, oliko ihan järkevää lähteä yksin Satakunnasta juuri moottoripyöräilyn aloittaneena noin tuhannen kilometrin päähän tapahtumaan, josta en tunne ketään. Mihän mahtoivat taas pääni lykätä?

Lämmin ja ystävällinen vastaanotto Posiolla teki vaikutuksen. Tuntui kuin olisin kotiin tullut. Minusta pidettiin huolta, ei jätetty yksin. Keskinäinen yhteys, Jumalan sana ja rukoushetket koskettivat. Minunkin puolestani rukoiltiin. Sellaista en ollut koskaan ennen kokenut. Fiilis kotimatalla oli aivan mahtava. Ilo, riemu ja kiitollisuus sisimmässäni oli aivan uskomaton.

Sen reissun jälkeen elämäni alkoi muuttua. Jumala alkoi kasvattaa ja johdattaa minua. Kaikesta, mitä elämässäni on tähän päivään mennessä tapahtunut, olen päättellyt, että Jeesus astui elämäni siellä Posiolla. Se ei tapahtunut kuin salama kirkaalta taivaalta, vaan sain kasvaa pikkuhiljaa sisälle uskon.

Jossain vaiheessa Virago alkoi tuntua pieneltä. Keväällä 2011 laitoin Viragon kokeeksi myyntiin, se meni heti. Vähän tuli orpo olo, kun ei ollut moottoripyörää tallissa. Keväällä perheeseen tuli Kawasaki VN 800, kutsumanimeltä Väiski. Sen kanssa olemme saaneet palvella Herraa tähän päivään asti. Pyörä on toiminut hyvin, ilman isompia korjauksia.

Posion reissun jälkeen olen kaivannut aina kesäisin pohjoiseen. Jo kuu- tena kesänä siellä on tullut käytyä. Kahtena viime kesänä olemme olleet Väiskin kanssa 7xSF kiertueella Lapin ryhmässä kolme viikkoa. Se, mitä Jumala on tehnyt niillä reissuilla, on aivan ihmeellistä. Ei voi muuta kuin kiittää ja ylistää Herraa. Viime kiertueella tuli loppumatkasta sellainen olo, että Jumala vie ja minä vikisen. Mutta siinä on hyvä olla, rakkaan Isän huolenpidossa ja johdatuksessa.

Motoristimuummi matkalla osa 2

Matkalla kotiin EMC-rallysta ja matkalla Taivaan kotiin

Päivi Vesamäki

Reissuummi.

Nyt se on ohi, huomasin ajattelevani, kun EMC-rally 2016 oli takanapäin. Sunnuntaina 7.8. aloittelimme kotimatkaa Tarragonasta suuntana Ranska ja Nimes. Takana oli se ihana joka-aamuinen jännityksen ja odotuksen tunne, kun mietin, mitä tänään tapahtuu ja miten kaikki sujuu. Edessä olisi ehkä tylsäkin kotimatka. Vaan kaikkea muuta! Myös kotimatalle riitti paljon hienoja kokemuksia, kuten myös tiukkoja paikkoja, joissa rukoukset taas kantoivat.

Mini-rantalomalla

Ensimmäinen muistiin painunut kokemus oli "rantaloma" pitkän, 30 asteen helteessä ajatun noin 300 kilometrin matkan jälkeen. Pirjo ehdotti, että voisimme koudata Ranskan Rivieran kautta, koska reitimme menisi läheltä Välimeren rantaa.

Hikiset ajokamat vaihtuivat uimapukuun rantakahvilan inva-wc:ssä. Puhaus Välimeren aaltoihin tuntui suorastaan taivaalliselta tulikuuman rantahiekan pikaisen ylityksen jälkeen. Olisimme Pirjon kanssa viihtyneet vedessä vaikka kuinka pitkään, mutta myös "kamavahdit" piti päästää uimaan. Kiitokseksi upeasta kokemuksesta ostimme rantakahvilan pukukoppipalvelusta kahvit. Mutta – huh heijaa, mitä myrkyä! Neljä sokeripalaakaan ei riittänyt makeuttamaan sitä tilkkaa. Kummasti rupesin jo tässä vaiheessa kaipaamaan suomikahvia.

Matkamuistoksi poimin rannalta ihania meren hiomia kiviä. Motoristin matkamuistojen pitää olla pieniä ja särkymättömiä. Pääasiallisesti keräilen sormustimia, juuri edellä mainitusta syystä. Tästä minirantaloman kohteestakin ostin Le Barcares-alueen sormustimen. Menomatka EMC-rallyn oli ollut sormustinsaldoltaan heikko. Antoisimmat moottoripyörärei-

tit kun eivät kulje matkamuistoputiikkien vierestä. Ensimmäiset viisi hankin Pariisista. Pääkohteestamme Espanjasta en olisi saanut yhtäkään, ellei ystävämme Maria olisi yllättänyt minua Montblanc-sormustimella. Missäpä GR-ystävä ei jelpaisi kaveriaan! Loppumatkasta sain keräiltyä vielä lisää, joten yhteissaldoksi tuli kolmetoista kappaletta.

Kulttuuripläjäys

Ranskan Rivieralta jatkoimme helteessä vielä vajaat 200 kilometriä Nimesiin. Ajoimme seuraavaan yöpymispaikkaan eri reittiä kuin Pirjo ja Tapsa. Illalla saimme sitten vertailla niitä. Minun ja Vesan reitin alkuosa oli tosi hieno, kulki aivan meren rantaa pitkin. Jossain kohtaa tuntui kuin olisi ajanut veden päällä, kun katsoi hiukan pitemmälle. Mieleeni tuli kertomus siitä, kuinka Jeesus käveli vetten päällä. Se kertoo, että kaikki on mahdollista, kun uskoo lujasti.

Nimesissä tutustuimme Rooman vallan aikaiseen amfiteatteriin upeassa iltavalaistuksessa. Keskustelimme siitä, kuinka roomalaiset huvittelivat silloin seuraamalla, kuinka gladiaattorit surmasivat kristittyjä näytöksissä. Nykypäivänä vainoilla on eri muodot.

Seuraavana päivänä meitä odotti hieno Tapsan järjestämä käynti Pont du Gardissa. Sieltä löytyy noin 2000 vuotta vanha vesijärjestelmä, käsittämätön ihmisen älykkyyden, voiman ja taidon osoitus. Monia vastaavantilaisia on ollut ympäri maailmaa. Nimesissä rakennelmaa on jäljellä noin 360 metriä alkuperäisestä 50 kilometristä. Korkeutta on 50 ja leveyttä kolme metriä. Alueella on myös hieno aihetta esittelevä museo. Pihamaalla kasvaa kolme oliivipuuta, joiden kerrotaan myös olevan 2000 vuotta vanhoja. Ne kasvoivat täällä siis jo silloin, kun Jeesus eli maan päällä.

Isenheimin moniosainen alttaritaulu Colmarissa.

Aikuisten kurahaalareille oli käyttöä. Kuvassa Tapsa, Vespa, Pirjo ja Päivi.

Ruokaa etsimässä

Tämän ranta- ja kulttuuripäivän ajomatkaksi tuli 430 kilometriä, joten saavuimme perille Lons le Saunieriin vasta myöhään illalla. Nälkä oli jo kova, kun löysimme hotelli Ibis Budgetin. Sovimme, että hotellin tienhaaras-osa oleva grillivaunu saa kelvata ruokapaikaksi. Kun palasimme huoneista vaatteita vaihtamasta, vaunu olikin lähdössä pois. Googlaus kertoi lähimmän ruokapaikan löytyvän kilometrin päästä. Sielläkin oli keittiö suljettu kymmenen minuuttia aikaisemmin. Tarjoilijatyttö ei suostunut myymään meille yhtään mitään, edes kylmäruokalinjaston jämiä.

Nälkäisenä kuin sudet talsimme eteenpäin. Alhainen verensokerimme ei aiheuttanut kiukkuttelua, vain hervotonta naureskelua. Harvoin on viidenkymppin paremmalla puolella olevilla aikuisilla niin hauskaa selvin päin heidän kävellessään pimeää tienreunaa, loikkiessaan alas ruohikorinteitä ja etsiessään paikkaa, mistä saisi ruokaa. Ravintolan metsästys tuotti tulosta puoli kilometriä myöhemmin. Ravintolan väki pyysi mielellään kokkia tekemään meille annokset, vaikka keittiö oli jo virallisesti suljettu. Toisissa paikoissa ymmärretään, miten myynnit hoidetaan!

Vinkiksi vain

Seuraavan päivän ajomatka oli reissun lyhimpiä, 225 kilometriä. Sateen vuoksi se tuntui pitemmältä, ja aikaa menikin enemmän kelin tuomien hidastusten vuoksi. Vielä aamulla emme pukeneet päälle mp-kerholais-ten kura-asuja. Kun niitä sitten tarvittiin, ei "täti-Garminin" neuvomaa Mäkkäriä löytynytäkään. Ilahduttimme paikallisen pikkuleipomom väkeä tunkemalla – kaikki neljä – heidän pienen katoksensa alle pukemaan sa-deasuja. Olimme jo ehtineen kastella ajoasumme ja minä myös kenkäni. Se hidasti vaihtoa, mutta toi myös lisöohjelmaa seuraavaan pysähdyspaikkaan. Onneksi lounaspaikaksi bongaamamme pitserian väki oli hyvin suvaitsevaista meitä kohtaan, kun levitimme kurahaalarimme ja hanskamme kuivumaan pitkin ja poikin. Sukkanikin vaihdoin sievästi pöydän vieressä ruokaa odotellessani.

Vinkkinä kaikille "vihreille" reissaajille: parit merinovillasukat matkassa – toimii! Pestyjen ja kastuneiden vaatteiden kuivatus mp-reissuilla vaatii rutkasti mielikuvitusta. Pohjoismaiden ulkopuolella tunnutaan ajattelevan, että seinäkoukut ja telineet ovat turhia. Toinen vinkki: ikkunoiden ja ovien kahvat ovat hyviä sukien ja hanskojen ripustuspaikkoja. Ja kun pesee niitä lavuaarissa, ensikuivauksen ohje kuuluu: sukat tms. lattiapyherullan sisään ja rivitanssia rullan päällä hammaspesun ajan.

Isenheimin alttaritaulu

Saavuimme Colmarin B&B-hotelliin sen verran ajoissa, että ehdimme tehdä pienen maaseutuajelun läheiseen kylään Turckheimiin. Kun ajoimme sieltä takaisin viiniviljelmien läpi, mieleeni muistui EMC-reissu Saksaan 2012. Ajoimme silloin Sveitsissä isolla porukalla viiniviljelmien läpi ulkoilmaravintolaan syömään heppapihvejä. Oli se vaan hienoa! Tämän reissun teki hienoksi se, että sain ajaa omalla mopollani. Illalla nautimme piffit B&B:n viereisessä ravintolassa. Eipä tarvinnut tällä kertaa etsiä ruokapaikkaa.

Seuraava päivä valkeni aurinkoisena. Saimme ajella hyvässä kelissä matkan toiseksi tärkeimpään kohteeseen. Seurassamme – hengessä mukana – oli ystävämmä Seikku. Kohde oli siis museo Unterlinden Colmarissa. Pyörät jätimme Vespan kanssa komeasti keskelle toria pienen kanaan viereen polkupyöräriivin jatkeeksi. Kadulla ei ollut parkkipaikkoja, ja turisti saa kai olla vähän tietämätön? Museossa, joka on vanhan luostarin tiloissa, kiinnosti varsinkin moniosainen alttaritauluteos nimeltään Isenheimin alttaritaulu.

Teos valmistui vuonna 1515 neljän vuoden työn tuloksena. Alkuperäinen, todella iso, oli isossa kirkkosalissa osiin purettuna telineissä. Silloin, kun taulu oli käytössä, siitä käännettiin esiin osia oikealta ja vasemmalta sen mukaan, mikä kirkkovuoden aihe oli esillä jumalanpalveluksessa. Kirkon ja museon ulkokäytävällä oli pienoismalli, jota sai käännettä kuulokkeista tulleiden ohjeiden ja selitysten mukaan. Myös sivusaleissa oli monenlaista kirkkotaidetta sekä patsaita, krusifikseja ja tauluja. Museokäynti oli kerrassaan ainutlaatuinen kokemus. Itseäni tosin hieman nolotti, kun "kulunvalvontahousuni" pitävät huomiota herättävää ääntä kävellessäni siellä hartaassa hiljaisuudessa.

Vaihtelevia kokemuksia

Colmarissa tiemme Tapion ja Pirjon kanssa erkanivat. Vespa ja minä suuntasimme etupyörät kohti Sveitsiä. Frauenfeldissä odottivat Vespan entinen työkollega puolisoineen. Daniel toimi Saksan EMC-rallyn aikaan GR-porukan oppaana Sveitsissä. Nytkin hän oli kysynyt jo etukäteen, mennäänkö kunnan alppiteille? Onneksi olin vastannut: ei kiitos. Minulle on haastetta jo siinä, että olen mukana tällä reissulla. Ja kyllä ne tiukat mutkat ja korkeat vuoret tulivat minullekin tutuiksi Andorrassa EMC-ralliin mennessämme.

Akvedukti Nimesissä on muinaisen insinööritaidon mestarinäyte.

Superhieno kokemus Sveitsissä oli käynti Reinin putouksilla, jotka ovat Euroopan suurimmat. Kosken viereen tehdyillä tasanteilla tunsin ihmisen pienuuden luonnonvoimien rinnalla. Samoin Jumalan suuruuden. Hän on luonut meidätkin ja rakastaa kaikkia yhtä paljon, olimmepa millaisia tahansa. Armosta ja rakkaudesta, Jeesuksen tähden!

Luonnonvoimista puheen ollen pääsenkin matkamme loppuosan suureen kokemukseen, Juutinrauman sillan ylitykseen. Sitä ennen meidän piti ajaa Saksan läpi ja kokea taas, kuinka erilaisia majoituspaikat voivat olla. "Hitaan miehen hotellissa" kesti puoli tuntia, kun virkailija kirjasi meidät sisään ja laskutti meitä. Näikäinen ja väsynyt motoristimurmi koki siinä kaikki kärsivällisyyden rippeensä. Seuraavan perhehotellin ystävällinen isäntä löi käteemme huoneen avaimen jo ennen kuin oli löytänyt varaustamme. Samassa paikassa tarjottiin pyörille ilmainen autotallipaikka. Illalla, syötyämme herkulliset Wienerschnizelit hotellin ravintolassa, isäntä tuumasi: "Maksu, jaa – – jos sitten huomenna, kun maksatte huoneenkin." Huoneemme oli sisustettu GR-selkämekin violettivärein.

Extremeä ja nautintoa

Ja matka jatkuu. 650 kilometrin päivämatkan sisältyi Pikku-Beltin silta, Ison Beltin silta ja viimeisenä muttei vähäisimpänä Juutinrauman silta. Ensimmäiset sillat ajettiin pienessä sateessa ja kohtalaisessa tuulessa. Helppoa kuin heinänteko, ajattelin hymyillen tästä uudesta aluevaltaukseni. Mutta kyllä hymy alkoi hyytyä, kun lähdimme Isoa Beltiä ylittämään. Aivan järkyttävä sade ja kova sivutuuli; sillan kannellakin virtasi vesi niin vuolaana, ettei ajoratoja näkynyt! Herra auta! huokailin samalla kun yritin nähdä visiiriä pitkin valuvan veden läpi Vespan Hondan perävalot. Ja Herra auttoi, antoi ihmeellisen rauhan, ja selvisin tästä matkani ehkä haasteellisimmasta osuudesta. Kyllä minä jännitin, kovastikin, mutten pelännyt.

Extremepäivän iltana saavuimme reissun ihanimpaan majapaikkaan. Se oli B&B Voffelcafe noin sata vuotta vanhalla koululla, Dannäsissa Ruotsissa. Navi-täti kyllä pelotteli, että reitin loppuosa on päällystämätöntä tietä, mutta se ei onneksi pitänyt paikkaansa. Vain piha oli hiekkaa. Perille vei todella hyväkuntoinen asfalttitie, joka mutkitteli kauniin maaseudun

halki suurten lehmusten alla. Kyllä kelpasi mummin mutkitella ilta-aurin-gossa. Hymyilin taas! Levätyämme hyvin vanhanaikaisesti sisustetussa huoneessa menimme aamupalalle, jonka päätteeksi talon emäntä paistoi meille tuoreet vohvelit. Nam! Niillä eväillä ja kokemuksilla loppumatka kotiin menikin hyvin huolimatta kylmenevästä ilmanalasta (9 astetta).

Jälkimmäisiä

Vielä pitkän aikaa kotiintulon jälkeen tulee mieleen ajatuksia: Olinko minä todella omalla pyörällä Espanjan EMC:ssä? Se oli itsestänikin niin uskomatonta ja ihmeellistä, että tuntuu välillä unennäöltä. Rohkaisen kaikkia tuoreita motoristeja ja omaa pyörää harkitsevia, ikään ja sukupuoleen katsomatta, lähtemään rohkeasti matkalle. Isä Jumala voi halutesaan hoitaa tämän maallisen matkamme niin, että itsetuntomme rohkautuu ja kokemuksilla karaistuu. Hän räätälöi meille jokaiselle omat jutut. Olemme hänelle yhtä tärkeitä niin kotiin jäävinä rukouslähettäjinä kuin gospelridereina tien päällä.

Tämän matkan jälkeen koen olevani kokonaisvaltaisesti rakastetumpi, hyväksytympi ja arvostetumpi kuin aikoihin. Gospel Riders, ilosanomaa vie – –! Tällä matkalla sain kokea mihin olen oikeasti matkalla: taivaan kotiin! Sitä ennen – jos Luoja suo ja perässä ajavat autot sallivat – näemme Latviassa EMC-rallyssa 2017, eikö vain!

KYSY TÄSTÄ!

CLUB ORENDA
independent club member

**Tule mukaan mahtavaan
matkklubi Orendaan!**

**Oman matkaporttaalin kautta edulliset matkat
ja mahdollisuus myös hyvään liiketoimintaan!**

Reijo Ruotsalainen

puh. 0400 562 088
reijo.ruotsalainen@gmail.com
www.start-matkaan.fi

GR-kerhon kiitoskirkko ja syyskokous

Nykyinen puheenjohtaja Tapio Kyllönen avasi kokouksen.

Syysatoa Voikkaalta

PeeTee Juntumaa

Kouvola on taannoisten kuntaliitosten tuloksena maantieteellisesti varsin laaja kaupunki, kun Kouvostoliitoksikin tituleerattu uusi kaupunki kokosi yhteen joukon ympäristökuntia. Valtatie kuuden pohjoispuolella sijaitseva Kuusankoski ja varsinkin siihen kuuluva Voikkaa tuli joitakin vuosia sitten murheellisen tunnetuksi paperitehtaan alasajosta. Työttömyysprosentti pompasi huolestuttaviin lukemiin. Henkisellä puolella silloista tilannetta voisi kuvata pienoiseksi maanjäritykseksi, kun maamme elinkeinoelämän peruskalliona pidetty paperiteollisuus alkoi horjua. Voikkaa ei ole ollut ainoa kärsijä tässä aikojen muutoksessa. Mutta mennyt ei palaa ja uuteen on sopeuduttava, halusi tai ei.

Voikkaan kirkko rakennettiin alun perin rukoushuoneeksi 1920-luvulla ja muutettiin kirkoksi 1961. Ulkoasultaan rakennus on melko vaatimattoman oloinen, mutta sisätiloja voi luonnehtia kahdella sanalla: kaunis ja upea. GR-kerhon tämän syksyn kiitoskirkon ja syyskokouksen puitteet olivat siis mainiot.

Kiitoskirkolla liikkeelle

Murinaa, pörinää, ja ehkä vähän paukettakin alkoi kuulua kortteleista ja kirkon parkkialueelta lauantaina 24.9. Monenlaiset äänet ovat olennainen osa motoristitapaamisen kirjoa. Samaa voidaan sanoa tervehdyksistä, kättelyistä, halauksista, taputuksista ja muista kohtaamisiin liittyvistä maneereista. Tuttuja on aina mukava

tavata ja asiaa on paljon. Uusiakin ystävyssuhteita tulee solmittua siinä sivussa. Isot tapaamiset kuuluvat eri harrastusten hienoimpiin puoliin ja tarjoavat sitä parasta elämän makua myös motoristikerhossa, ajelujen lomassa tietenkäin.

Syyskokouspäivä alkoi kiitoskirkolla, jota johdatti paikallisen seurakunnan pappi Satu Leino. Tilaisuus oli varsin pelkistetty, vaikka olikin juhmallinen, kuten tällaiseen ympäristöön sopii. Saarnan osuus supistui lähes äärimmäisen vaatimattomaksi. Lyhyt, keskustelumuotoinen saarna toi esiin muutaman hyvän ajatuksen, mutta Sanan rieskaa kaipaavat se jätti vähälle. Messun lopussa kokousväki polvistui yhteiseen ehtoollispöydään.

Tilaisuuden jälkeen vatsat täyttyivät iloisen rupattelun muodostaman mukavan taustahälinän saattelemana kirkkotilan takaosassa.

Esityslistan kimppuun

Tämän vuoden syyskokous taisi olla jossain mielessä suorastaan historiallinen. Ihan heti ei muistu mieleen syyskokousta, jossa olisi valittu uusi puheenjohtaja peräti kolmesta ehdokkaasta. Myös vaalitoimikunta oli ensi kertaa mukana valintojen ennakkovalmisteluissa.

Kokouksen puheenjohtaja palvellut Martti Jantunen nuiji kokouksen kunnialla maaliin, mutta taisi olla elämänsä testissä. Istunnosta muodostui miltei maratonin pituinen, viisituntinen. Päätöksiin päästiin ajoittain melko pitkä-

piimäiseksi ja ikävä kyllä hieman levottomiksikin muodostuneiden keskustelujen jälkeen. Vaikka demokraattinen päätöksenteko edellyttää vapaata puheoikeutta, yhden jos toisenkin mieleen taisi nousta iltapäivän mittaan kysymys, oliko kaikki se vääntäminen lopulta vaivan arvoista. Mutta maaliin päästiin, ja se on pääasia.

Kerholehti

GR-kerholaisten jäsenlehti muuttui tämän vuoden alussa nettilehdeksi. Vuosi sitten tehty muutos tuli kaikesta päätellen liian nopeasti ja tavalla, joka synnytti jälkikäteen pettymystä joissakin jäsenissä. Toisaalta nettilehteen on oltu myös laajalti tyytyväisiä, mikä ilmeni Voikkaan kokouksessakin. Kentällä ilmennyt tyytymättömyys synnytti kuitenkin syyskokoukselle jäsenaloitteen vanhaan käytäntöön palaamiseksi. Vaiherikkaan ja asiaan nähden melko pitkän keskustelun päätteeksi lehti päätettiin muuttaa takaisin neljä kertaa vuodessa ilmestyväksi paperilehdeksi.

Toimintasuunnitelma ja talousarvio

Kun kokous eteni ensi vuoden toimintasuunnitelman käsittelyyn, alkoi melko pian näyttää siltä, että tässä aikaa vasta kuluukin. Kokous päätti tarkastella suunnitelmaa kappale kappaleelta, ja keskustelut muuttuivat ajoittain tarpeettomankin pikkutarkoiksi sanavalintojen ja -muotojen viilailuksi. Osa jäsenistöä käytti varsin roh-

keasti heille suotua puhe- ja päätösvaltaa, ja kun mielipiteet poikkesivat toisistaan, ei yhteistä näkemystä ollut aina helppo löytää.

Talousarviossa kokousväkeä puhutti muun muassa viimeisen viivan alla oleva liian suureksi koettu miinusmerkkinen lukema. Vaikka kerhon kassatilanne on varsin hyvä, asiaan haluttiin muutosta. Miinuslukemaa saatiinkin kaunistetulla tavalla: määrärahat kahteen uuteen ja lupavaan tapahtumaan, Imatranajoihin ja Kymi Ringin toimintoihin osallistumiseksi supistuivat merkittävästi hallituksen esityksistä.

Toimintasuunnitelma ja talousarvio ovat nähtävillä kerho nettisivuilla.

Puheenjohtajan vaali

Vaalitoimikunnan etukäteen lähettämien tietojen mukaisesti ehdolla oli istuvan puheenjohtajan Tapio Kyllösen lisäksi kaksi muuta henkilöä Jukka Parkkinen ja Mika Saarinen. Ennen vaalia ehdokkaat saivat tilaisuuden esittäytyä.

Tapio Kyllönen tulee tämän vuoden lopussa palvelleeksi kuusi vuotta tehtävässään. Se kerho laajasta kannatuksesta ja luottamuksesta. Tapsa itse kertoi pitkän kauden olleen hänelle kunnia, vaikka ei aina ilo.

Toinen ehdokas Jukka Parkkinen on kerhon perustajajäsen, ja häntä voinee kutsua jopa GR:n perustajaksi yhdessä Jorma Kuitusen kanssa. Parkkinen toimii tällä hetkellä kerhon hallituksessa ja Kaakon alueen aluevastaavana.

Kolmas ehdokas Mika Saarinen muistetaan lyhyestä puheenjohtajakaudestaan 2009–2010. Viime vuodet ovat vierähtäneet ulkomailla, mutta kun työt hoituvat jatkossa enimmäkseen kotimaasta käsin, mahdollisuudet osallistua GR:n toimintaan ovat paremmat.

Vaalitavaksi sovittiin yksinkertainen äänteneemmistö eli jos yksi ehdokas saa vähintään puolet äänistä, hän tulee valituksi. Näin tapahtui, tosin äärimmäisen täpärästi. Saarinen sai annetuista 74 äänestä 38. Puheenjohtajan nimi ratkesi näin yhdellä vaalikierroksella. Kyllöstä kannatti 24 ja Parkkista 12 kokousedustajaa.

Hallituksen täydentäminen

Seuraavan pykälän aihe oli hallituksen jäsenen valinta erovuoroisten tilalle. Ennen vaalia päätettiin pitää hallituksen jäsenten määrä ennallaan eli kuudessa, mutta varajäseniä valitaan ensi vuodelle vain kaksi.

Vaalitoimikunnalle oli lähetetty ennakolta kymmenkunta ehdotusta hallituksen jäseniksi. Osa oli hyvin perusteltuja, osa niukasti. Laajaa kannatusta yli alueiden ei juurikaan ilmennyt, joten vaalitoimikunta ei esittänyt suosituksia, vain esitteli ehdokkaat.

Valituiksi tulivat 26 ääntä saaneet Anu Enden Hyvinkään alueelta ja Tapani Hämäläinen Tam-

pereelta sekä 21 ääntä saanut Timo Nikko Etelä-Pohjanmaalta. Molemmat varajäsen paikalle valitut, Reijo Ruotsalainen Botniasta ja Hannu Suomi Etelä-Pohjanmaalta, saivat 20 ääntä. Valittujen lisäksi ehdolla olivat Martti Olsen Pohjois-Savon alueelta, Jarmo Ruuska Hämeenlinnasta ja Timo Qvist Botniasta.

Ja lopuksi vielä

Toiminnantarkastajien valinta sujui juohevasti. Ehdolla oli kolme henkilöä, nykyiset toiminnantarkastajat Martti Jantunen ja Pauli Levy sekä tehtävässä aiemmin toiminut Teemu Kauppinen. Lisäksi Kari Häkkinen oli lupautunut varatarkastajaksi. Kokous valitsi tämänvuotiset tarkastajat jatkamaan myös ensi vuonna ja kaksi muuta ovat varalla.

Esityslistan viimeinen päätettävä asia oli keskustelufoorumin perustaminen kerhon kotisivuille. Keskustelussa nousi puoltavien kannanottojen lisäksi muitakin näkökohtia. Kokemukset aiemmin netissä olleesta GR-keskustelufoorumista eivät ole yksinomaan positiivisia. Kokous päättyi ratkaisuun, jonka mukaan foorumi perustetaan sillä ehdolla, että sille löytyy ylläpitäjä. Kokoustilanteessa sellaista ei vielä ollut tiedossa.

Illan mittaan huomattavasti harventunut kokousyleisö alkoi tehdä lähtöä loppurukouksen jälkeen illan hämärtyessä. Kotimatkan sää oli motoristeille varsin suotuisa: mukava pilvipouta ja lämpöasteita sen verran, ettei vaaraa ollut hikoilusta ollut. Eikä palelemisesta, kunhan varustus oli kohdallaan.

Kokouskulttuuria on syytä pohtia

PeeTee Juntumaa

Syyskokouspäivän ilmapiiri oli yleisesti ottaen iloinen ja avoin, jopa hilpeä. Ystävien tapaaminen, yhteinen harrastus ja usko ovat hienoja asia. Näiden tunnelmien rinnalla ja jälkeen tämänvuotisen syyskokouksen ilmapiiri muodosti ajoittain lähes vastakohtan kaikelle edellä sanotulle ja koetulle. Se oli hämmäntävää.

”Taitaa olla viimeinen kerta, kun osallistun näihin kokouksiin.” Oli surullista kuulla tällaista kommenttia kokouksen loputtua. Erityisen onnettomalta tällaiset jälkimainingit tuntuivat kokouksen vetäjää ajatellen. Puheenjohtajaksi valittu Martti Jantunen on kokemuksensa ja ammattitaitonsa puolesta yksi pätevimmistä henkilöistä tällaiseen tehtävään, ja hän hoiti sen olosuhteisiin nähden erinomaisesti. Kuitenkin jopa Martti näytti olevan ajoittain vaikeuksissa toisaalta vakiintuneiden asioiden käsittelytavan vuoksi, mutta varsinkin siksi, että muutama henkilö pyysi yhä uudelleen puheenvuoroja varsin pienten asioiden vuoksi. Turhautuneisuutta ilmentäneitä huokauksia alkoi kokouksen lopulla kuulua yhä enemmän. Vaikka demokratia sallii tällaisen käytännön, väistämättä kävi mielessä, onko se jo osittain demokratian väärinkäyttöä. Ainakaan kovin viisaalta se ei kaikilta osin vaikuttanut. Oman GR-alueeni jälkikeskusteluissa kysyttiin, ajattelivatko ahkerat puheenvuorojen käyttäjät lopulta enemmän itseään kuin kerhon parasta. Entä jos kaikki kokousedustajat olisivat käyttäytyneet samoin? Onnettomista oli se, että kaikki puheenvuorot eivät edes pysyneet kulloinkin käsiteltävinä olleessa asiassa.

On toki syytä mainita, että enimmäkseen kokouksessa nähtiin ja kuultiin viisastakin ja rakentavaa kokouskäyttäytymistä. Ja fiksua puheenvuoroja kuultiin muuallakin kuin julkisissa kannanotoissa. Yksi sellainen ”käytäväkommentti” liittyi toimintasuunnitelman käsittelemiseen jatkossa.

– Toimintasuunnitelma on julkisesti kaikkien nähtävänä kerhon sivuilla kokouskutsun yhteydessä. Voitaisiin määritellä päivä, johon mennessä muutosehdotukset on etukäteen annettava hallitukselle ja käsitellä kokouksessa vain ennakolta esitetyt muutosehdotukset, muuan henkilö ehdotti.

Samaan tapaan voitaisiin toimia talousarvion kanssa. Yhdistyslain tuntijat saanevat selvitettyä, voidaanko näin toimia pykälien ja sääntöjen puolesta.

Eräs toinen kokousedustaja ehdotti puheenvuorojen rajoittamista yhtä henkilöä kohti.

Nämä ovat ehkä melko rohkeita kannanottoja, mutta niitä sietää harkita. Muitakin ajatuksia ehkä nousee, kenties vielä parempia.

Joka tapauksessa Voikkaalla nähdyn kaltainen käytäntö tuskin voi jatkua. Pystymme varmasti sivistyneempään, kuuntelevampaan ja toisia kunnioittavampaan keskusteluun päätöksiä tehdessämme.

Valtakunnallista toimintaa

<http://www.gospelriders.fi/toimintakalenteri/>**MP17 messut Helsingin messukeskuksessa 3.-5.2.2017.**

Tämän vuoden Helsingin mp-messuihin tutustui yli 60 000 kävijää.

Vastuunkantajapäivä 4.-6.11.2016

Vastuunkantajapäivät on perinteisesti suunnattu kerhon vastuunkantajille, aluevastaaville, ajokouluttajille, motoristipastoreille, taloudesta vastaaville, toiminnantarkastajille – kaikille meille, jotka tavalla tai toisella kannamme kerhossa vastuuta. Tapahtuma alkaa perjantaina päivällisellä ja päättyy sunnuntaina lounaaseen. Ilmoittautumis- ja muut tiedot tulevat lähiaikoina nettisivuille.

Motoristin huoltopäivät 17.-19.03.2017

Iso-Kirja opisto, Heikkiläntie 177, 42700 Keuruu.

Seuraava **EMC** Latviassa 4.-6.8.2017
Järjestämme sinne yhteisen GR matkan

Gospel Riders -aluetoiminta

yhteystiedot

Puheenjohtaja

Tapio "CityCowboy" Kyllönen,
0400 262 016,

tapio.kyllonen@gospelriders.fi

Varapuheenjohtaja

Helmer Kuismin, 040 702 5804,
vice.president@gospelriders.fi

Jäsenvastaava

Pekka "Vespa" Vesamäki, 0400 734 240,
jasenkirjuri@gospelriders.fi

Talousvastaava

Pertti "Jawa" Kiukainen, 050 524 2462,
pertti.kiukainen@gospelriders.fi

Mediavastaava

Reijo Ruotsalainen, 0400 562 088,
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi

Kerhokauppa

Eeva Joutsenvirta
materiaali@gospelriders.fi

Kerholehden päätoimittaja

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000,
ptjuntumaa@gmail.com

Aluevastaavat

Tiedot alueiden muista vastuuhenkilöistä löytyvät GR:n nettisivuilta kohdasta aluetoiminta: <http://www.gospelriders.fi>

Botnia

(Kokkola, Ylivieska ja Pietarsaari)
Seppo Kauppinen, Kokolan alue,
050 546 0155, botnia@gospelriders.fi
seppo.kauppinen@jippii.fi
Timo Qvist, Ylivieskan alue,
044 323 0911, qvistet@gmail.com.
Jens Sjöling, Pietarsaaren alue,
050 505 3502, jens.sjolind@multi.fi

Espoo

Sonja Hellén-Nieminen, 040 543 0608,
sonja.hellen-nieminen@gospelriders.fi,
espoo@gospelriders.fi

Etelä-Pohjanmaa

Timo Nikko, 040 588 9534,
vaasa@gospelriders.fi

Helsinki

Hannu Häivölä, 050 636 76,
helsinki@gospelriders.fi

Hyvinkää

Anu Enden, 050 566 4974,
hyvinkaa@gospelriders.fi

Hämeenlinna

Arto Hasari, 044 213 1715,
hameenlinna@gospelriders.fi

Itä-Suomi

Tiina ja Kari Seitoja, 050 352 4805,
tiina.seitoja@gospelriders.fi,
shtiina@gmail.com

Jyväskylä

Kimmo Lahtinen, 040 537 8132,
jyvaskyla@gospelriders.fi

Kaakko (Kouvola, Kotka)

Jukka Parkkinen, Kouvolan alue,
044 045 1001, kaakko@gospelriders.fi
Aki Nokelainen, Kotkan alue,
050 535 4068, kotka@gospelriders.fi

Kainuu

Jani Suontausta, 044 966 5627,
kainuu@gospelriders.fi

Keuruu

keuruu@gospelriders.fi

Lahti

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000,
ptjuntumaa@gmail.com

Lapland

Jorma "Jompe" Laitala, 040 512 3613,
jorma.laitala@gospelriders.fi

Lännetie (Lohja)

Ari Maaranen, 041 504 4523,
lohja@gospelriders.fi

Mikkeli

Jukka Ikonen, 050 584 2857,
mikkeli@gospelriders.fi

Oulun seutu

Jorma "Jompe" Laitala, 040 512 3613,
jorma.laitala@gospelriders.fi,
oulu@gospelriders.fi

Pohjois-Karjala

Veli-Matti "Veltso" Raninen, 040 864 4861,
pohjois-karjala@gospelriders.fi

Raasepori

Kaj Klinga, 050 598 2733,
raasepori@gospelriders.fi

Satakunta (Pori)

Minna Järvinen (tiedottaja),
0400 719 536, mj70@saunalahti.fi,
satakunta@gospelriders.fi

Savo (Pohjois-Savo)

Martti Olsen, 040 839 3615,
pohjois.savo@gospelriders.fi

Tampere

Pekka "Vespa" Vesamäki, 0400 734 240,
tampere@gospelriders.fi, pekka.vesama-
ki@gospelriders.fi

Turku

Arto Koivukoski, 050 514 6761,
arto.koivukoski@gospelriders.fi

Viitasaari

Jarmo Markkanen, 045 889 4284,
viitasaari@gospelriders.fi

GR Jerusalem

jerusalem@gospelriders.fi

GR Estonia

Guldar Järve, +372 5668 6312,
info@gospelriders.ee

GR Espanja

Juan Garcia Martinez,
info@yosamotor.com

Suomen- ja englanninkieliset yhteyden-
otot Susanna Luomavuori,
+34 647 654 462,
famoso36@hotmail.com